

ရွှေဘူတာစာပေ

ကြည့်နုခေတ်

အချစ်စစ်မှာ
ကျန်းခွင့်ပြုပါ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

"အဘွား"

"..."

"ချစ်စွာသော အဘွားရေ ... သားခေါ်နေတယ်"

သူ့ရဲ့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခပ်ချွဲချွဲခေါ်သံအဆုံးမှာ အဘွားက ကော်ဖီအိုးကို ကိုင်ထားရင်း မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

ဒီလိုကြည့်ပြီးဆို အဘွား သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာ သေချာပြီပေါ့။ မနေ့က မနက်ပိုင်း သူ့အိပ်ရာထတုန်းက ဒီလိုမဟုတ်။ မျက်နှာမသစ်၊ သွားမတိုက်ရသေးဘဲ ညအိပ်ဝတ်စုံ ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် အဘွားရှိနေသော ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာလျှင် အဘွားက လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ဘယ်လောက် အရေးကြီးကြီး သူ့နဖူးကို အရင် ပြေးနမ်းလိုက်တာပင်။ ထိုအခါမျိုး၌ သူ့အဘိုးက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့၏။ အဘွားက ချစ်သလောက် အဘိုးကတော့...

"မင်းတော်တော် အကဲပိုပါလား ... သစ်သစ်၊ ဒီလောက် ညစ်ပတ်နေတာကို နမ်းရတယ်လို့ ၊ ထို့... ရွံစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဟေ့ကောင်သွားစမ်း၊ ကျက်သရေမရှိတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲ လာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ နောက်နေ့ မျက်နှာမသစ်ဘဲ ဆင်းခဲ့ကြည့်၊ ဇက်ပိုး အအုပ်ခံရမယ်မှတ်"

ဟု မညာမတာ ကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိသည်။ ။ ထိုသို့ ကြိမ်းမောင်းသည့် အခါ သူက မျက်စိမျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားသလောက် အဘွားကတော့ မသိကျိုးကွံပြုကာ...

"သားရေ... အဘွား အသည်းလေးရေ... breakfast အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ၊ မျက်နှာ သွားသစ်ပါတော့ကွယ်"

ဟု လေချိုလေးနှင့် ဆိုရင်း သူ့ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းလေတော့သည်။ ။

အဘွားက သူ့ကို ထပ်ခါတလဲလဲ နမ်းသည့် အခါမှာ တော့ အဘိုးမျက်နှာက အလွန်အော်ဂလီဆန်နေပုံ ပေါက်ကာ သောက်လက်စ ကော်ဖီတွေကို ပြန်အန်ထုပ်တော့မည် ကဲ့သို့ ဖြစ်နေတာမို့ မိုးခါး ကျိတ်ရယ်ရဖူး၏။

အခုတော့ ထိုမနက်ခင်း တိုက်ပွဲ အသေးစားလေး ပျောက်ဆုံးနေပြီ။

ဒီမနက် သူ အိပ်ရာထ နောက်ကျတာမို့ အဘိုး Golf ကွင်းသွားတာလည်း မသိလိုက်ရချေ။ အငြိမ်စား ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဖြစ်သော အဘိုးက ဇီဇာကြောင်သလောက် စည်းကမ်းကြီးလွန်းသည်။ ။

"အအိပ်ကြီးတဲ့ နွား အစာရှားတယ်တဲ့ ဟေ့ မှတ်ထား၊ အိပ်ရာထ နောက်ကျတဲ့ လူကို ဘာမှ စောင့်နေစရာ မလိုဘူး၊ ဝမ်းချင်းလည်း မဆက်ဘူး၊ ဆာတဲ့ လူ စားနှင့် ကြ"

အဘိုးရဲ့ ခွကျကျ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်က အဲလို။

အစကတော့ မနက်ခင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့လယ်ခင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားစု မျက်နှာစုံညီ ထမင်းဝိုင်းကလေး ဖြစ်အောင် အဘွားက စီစဉ်တတ်ပါသည်။

အမြဲအိပ်ရာထ နောက်ကျနေတတ်သော မိုးခါးကြောင့် ဘယ်လိုမှ လူမညီနိုင်တော့ဘဲ gastric ရှိသော အဘိုးအတွက် သီးသန့်ထမင်းပွဲ ပြင်ပေးရာက တစ်ယောက်တစ်ချိန် ဖြစ်ကုန်ကြခြင်းပင်။

အဘွားကတော့ မိုးခါး ဘယ်လောက်ပင် နောက်ကျနေပါစေ၊ breakfast ကို lunch နှင့် ကပ်ပြီးစားရတဲ့ အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေကျ ဖြစ်၏။

အဲသလောက်ထိ ချစ်သလားလို့ မေးလာမည်ဆိုလျှင် အဲဒီထက် အများကြီး ပိုပါသေးသည် ဟု ဖြေရမလောက် အဘွားက သူ့ကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပုံ၊ အလွန်အမင်း အလိုလိုက် ဂရုစိုက်ပုံက ပိုလွန်းသည် ။

အဘိုးကိုလည်း အဘွားက ဂရုတစိုက် ရှိခဲ့တာပါပဲ။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားတာတောင် towel ကိုင်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်တတ်သော အဘွားရယ်ပါ။ အလကားနေရင်းက အဘိုး ဆံပင်ဖြူ ဘယ်နှပင်ရှိသလဲ ဆိုတာကအစ၊ လက်သည်း ခြေသည်းတွေ ရှည်နေသလား ဆိုတာအဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ် အမြဲထိုင်ကြည့် နေတတ်တွေကြောင့် အဘိုးက အလိုလို နေရင်း ကလေး ပေါက်စကလေးလို ဖြစ်နေရသည် ။

မျက်မှန်ကို အမှုန်လေးတွေ ကပ်နေရင်တောင် အဘွားက ချွတ်ယူပြီး သုတ်ပေးမှ ၊ ထမင်းဝိုင်းမှာ အဘိုး ဘယ်ဟင်းကို လက်လှမ်း မလဲဆိုတာကို အဘွားက အလိုက်တသိ စောင့်ကြည့်ပြီး ခပ်ထည့်ပေးမှ ၊ ငါးဆိုလျှင်လည်း အရိုးနှင့်ပေးမှ စသဖြင့်သော အခွင့်အရေး ပိစိကွေးလေးတွေကို ရယူထားသည့် အဘိုးအတွက် မိုးခါးက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ အရှုပ်ထုပ်လေး ဖြစ်လာအောင် အဘွားက ထိုအခွင့်ထူးလေးတွေကို မျှဝေပေးခဲ့၏။

မိုးခါးက အဘိုးထက်တောင် ပိုချင်ပိုဦးမည်။ မြေးဆိုတော့ ခွဲလို့ တာ

လို့ ကောင်းတာကိုး။ အဘွားရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးပြီး တီတီတာတာတွေ ပြော၊ လိုချင်တာတွေ ပူဆာနေပြီဆိုလျှင် အဘိုးက...

"ဟေ့... သစ်သစ်၊ ဒီနားမှာ ထားတဲ့ ပါပီလွန်ဗင်ဂိုစာအုပ် ဘယ်မလဲ ဟေ့"

ဘာညာ စသဖြင့် လှမ်းအော်ပြီး အဘွားနှင့် မိုးခါးကို လူစုခွဲ လွှတ်တတ်သေးသည်။ ။ တစ်ခါတလေ အဘွားပေါင်ပေါ် မိုးခါး အိပ်ပြီဆိုလျှင်...

"ဒီအရွယ်ကြီး ပေါင်ပေါ် တင်သိပ်စရာလား... မိန်းမယူရင် ကလေး နှစ်ယောက်လောက် ရနေပြီ၊ လာပြီး သူငယ်မပြန်စမ်းနဲ့ "

ဟု ဆိုကာ ပွစိပွစိ ရေရွတ်ပြန်သည်။ ။

အဲလို ပြောလို့ အဘွားက အဘိုးကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်ပြောလိမ့်မယ် မထင်နဲ့။ ။ နှုတ်က ဖွင့်ပြောဖို့ ဝေးစွ။ မျက်လုံး အကြည့်နဲ့ တောင် မကျေနပ်ကြောင်း မပြဘဲ မသိဟန်ဆောင်၍ သာ နေလေသည်။ ။

အဘွားက အဘိုးကို ကြောက်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဘာမှ ပြန်ပြောဘဲ ရှိသေ လေးစားနေခြင်းကို သူနားမလည်ပါ။

"မိုးခါး"

အဘွား ခေါ်သံကြောင့် မိုးခါး ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူပဲ နားကြားလွှဲလေသလား။

အဲလောက် မာတဲ့ ခေါ်သံမျိုး သိပ်ကြားရလေ့ မရှိလှတာမို့ သူ အံ့သြသွားမိသည် မှာ သိတော့မဆန်းချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖိုးသားလို့ ခေါ်နေတာမို့ အဘွားခေါ်လိုက်တာ သူနားထဲမှာ မိုးခါးလိုလို၊ ဖိုးသားလိုလို။

"ညက ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်လဲဆိုတာ သိတယ်နော်"

သိပ်သိတာပေါ့။ ညက သူပြန်ရောက်တာ ညဆယ့်တစ်နာရီ ခွဲခါနီး နီးဖြစ်သည် ။

ဘီယာနည်းနည်း မူးနေပေမယ့် အချိန်အခါတော့ သူသိပါသည် ။

ညက သူပြန်လာတော့ အဘွားက အဘိုးမသိအောင် စောင့်ပြီး တိတ်တိတ်လေး တံခါး လာဖွင့်ပေးပြီးမှ အခု ဘယ်လိုအခြေအနေ ပြောင်းသွားသလဲ မပြောတတ်။

"အဘွားကလည်း သားနည်းနည်း နောက်ကျမယ်လို့ ကြိုပြောထားပြီးသားဟာကို"

"ဒါပေမဲ့ မင်းနောက်ကျတာ နည်းနည်းမှ မဟုတ်တာဘဲ မိုးခါးရဲ့ ၊ ညကတည်းက မင်းကို ပြောချင်နေတာ၊ အဘိုးကြီး သိမှာ ကြောက်လို့ အသာငြိမ်နေလိုက်တာ"

အဘွားက နောက်ကွယ်ရောက်တာနှင့် အဘိုးကြီးဟု ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲ တတ်ပေမယ့် အဘိုးရှေ့ရောက်တာနှင့် ကိုမောင်လို့ အော်တို ပြန်ခေါ်တတ်သွားပြန်သည် ။

အဘွားက တစ်ခါတလေ ရယ်စရာကောင်းပါသည် ။

အခုတော့ မိုးခါး မရယ်ရဲပါ။

"နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး အဘွားရယ်... သား ကတိပေးပါတယ်"

"အဲလို ပြောပေါင်းတွေ များ ပြီ မိုးခါး၊ အဘွားက သိပ်ချစ်တယ်၊ အလိုလိုက်တယ်ဆိုပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ၊ မင်းမိဘတွေဆီ လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်မယ်၊ တကယ်ပြောတာ"

အဲလို ခြိမ်းခြောက်ပြီဆို မိုးခါး တကယ်လန့်ခဲ့ဖူးသည် ။ ငယ်ငယ်က

တည်းက အဖေအမေကို မခင်တွယ်တတ်ခဲ့ဘဲ အဘိုးနှင့် အဘွားကိုသာ တမ်းတမ်းစွဲ ကပ်ခဲ့သူ ဖြစ်တာမို့ မိဘနှစ်ပါးလုံး နိုင်ငံခြားထွက်တော့ မိုးခါးတို့ အေးအေး ဆေးဆေး ကျန်ခဲ့တာပင်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မခင်တွယ်တာလည်း မပြောနှင့် ။ မိုးခါးအဖေက ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်ပြီး အမေက နှလုံးအထူးကု ဆရာဝန်မို့ မိုးခါးအနားကို မကပ်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်တာဝန်တွေက များ ပြားလှသည် ။ ဒီလောက် အလုပ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခက်၊ အချိန်တွေ ရှားပါးလွန်းသည့် ကြားထဲ သူတို့ ရဲ့ မျိုးဆက်သစ် ကလေးကို မွေးပေးထားခဲ့သည့် အတွက် မိုးခါး ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။

မိုးခါးကို ကျောင်းအပ်တာတောင် အဖေအမေ နေရာမှာ ဦးတင်မောင့်ဆွေ၊ ဒေါ်သစ်သစ်ချိုလို့ ထည့်မယ် တကဲကဲ ဖြစ်နေသော အဘွားကို အဘိုးသာ မကန့်ကွက်လျှင် အဖေအမေ အရင်းတွေနှင့် မိုးခါး ဘယ်အထိ စိမ်းနေမည်လဲ မပြောတတ်။

ယခု တစ်ပတ်တစ်ခါ မေးလ်ပို့ဖို့ ၊ စကားလေးပြောဖို့ တောင် အဖေနှင့် အမေက အချိန်လုပ်နေရတာမို့ မိုးခါးအတွက်တော့ အဘိုးနှင့် အဘွားကိုသာ သံယောဇဉ် ပိုမိသည် ။

အဘွားက ဘယ်လောက်ဆူဆူ၊ တကယ်တမ်း သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုတာ သိနေတာမို့ မိုးခါး ဆိုးရဲတာ ဖြစ်သည် ။

"ကဲ... မျက်နှာ သွားသစ်တော့၊ အဘိုးကြီး ဂေါက်ကွင်းက ပြန်လာတော့မယ်။ ခုထိ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူးဆိုရင် ပွစိပွစိ ပြောဦးမယ်"

မိုးခါး ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ရင်း မျက်နှာသစ်ရန် ဘေစင်ဆီ ထသွားတော့...

"ဟဲ့ ... ဒါဘယ်လဲ"

"အဘွားပဲ မျက်နှာသွားသစ်ဆို"

"ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်သွားလေ၊ သွားတိုက် မျက်နှာသစ် အဝတ်တစ်ခါ တည်း လဲခဲ့၊ ဒီမှာ အလွယ်မလုပ်နဲ့ "

အဘွားအသံဆုံးမှာ သူ့ အပေါ်ထပ်ကို မတက်ချင်တက်ချင် ပုံစံနှင့် တက်လာခဲ့ရ၏။ လှေကားထစ် သုံးလေးထစ် အရောက်မှာ တော့ လှေ ကားရင်း ဖုန်းစင်လေးဆီမှာ မြည်သံလေး ထွက်လာတာမို့ သူချက်ချင်း ပြန်လှည့်ဆင်းခဲ့သည် ။ သူ မဆင်းလို့ အဘွားနှင့် တိုးလျှင် မလွယ်။

"ဟဲလို"

ဘယ်လောက် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေပါစေ။ အီစီကလီ အသံတွေ ကြားလိုက်ရတာနှင့် သူ့မျက်လုံးတွေ အလိုအလျောက် ကျယ်ပြီး အာရုံ တွေ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာတော့သည် ။

"ဟဲလို မိုးခါးပါခင်ဗျာ"

သူ့စကားသံအဆုံး တစ်ဖက်က ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံတွေ ထွက်လာ သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ အခုပြောနေတာ နှင်းဟေမာန်ပါရှင်"

တမင် လုပ်ယူထားသည့် သူမရဲ့ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ မိုးခါး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်မိ၏။

"ဟေမာန် စပီကာ ဖွင့်ထားတယ် မှတ်လား၊ ကိုယ့်အသံ နားထောင်ပြီး ရယ်နေတယ် ထင်တယ်"

"ဪ... မိုးခါးကလည်း ဒါများ အထူးအဆန်း လုပ်လို့ ၊ ဒါ ဟေမာ

နံတို့ သူငယ်ချင်း အားလုံးရဲ့ အကျင့်ပဲ၊ မိုးခါး ဘာတွေပြောလဲဆိုတာ တစ်ဆင့်ပြန်ပြောစရာ မလိုအောင် တစ်ခါတည်း ပေးနားထောင်လိုက်တာ မကောင်းဘူးလား"

"မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် မလွတ်လပ်ဘူးပေါ့၊ ဟေမာန်တို့ အဖွဲ့ကလည်း လွန်တယ်နော်"

"ဟိုး... ဟိုးထား ဆရာ၊ စပီကာ ဖွင့်ထားတယ်လေ၊ ဘာလို့ ပေါ်တင်ကြီး ဝေဖန်နေတာလဲ၊ စိတ်ဆိုးကုန်လိမ့်မယ်"

မိုးခါး ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

နှင်းဟေမာန်က သူနဲ့ မနေ့ကမှ တွေ့ပြီး ခင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းမက၊ ရည်းစားမကျ ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ အချိန်တိုတိုလေး အတွင်းမှာ ပဲ ရင်းနှီးမှုအဆင့်က ကျော်လွန်မြင့်တက်သွားသော ဒီခေတ်အထာလို့ ပဲ ပြောရမလားမသိ။

အီးမေးလ်လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဖလှယ်နိုင်ပြီဆိုရင် ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေက ပါးပါးလေးပဲ မဟုတ်လား။

မိုးခါးက သူ့ဟန်းဖုန်း နံပါတ်တော့ ဘယ်တော့မှ ပေးလေ့မရှိ။ ဇယားတွေ များ လွန်းတာမို့ သူ့ဖုန်းကိုဆက်လည်း ဘယ်တော့မှ ရမှာ မဟုတ်။ အမြဲတမ်းလိုလို busy ... ဖြစ်နေမယ့် အတူတူ အိမ်ဖုန်း ပေးထားတာက အန္တရာယ်ကင်းသည် လေ။

"အခု မိုးခါး ဘာလုပ်နေလဲ"

"အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာ လား"

"ဟယ်... ဘယ်လိုကြီးလဲ"

သူ့ရဲ့ အရွဲ့တိုက် စကားကြောင့် တစ်ဖက်က ကောင်မလေးတွေထံမှ မအီမလည် ရေရွတ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ။ ဟေမာန်က ရယ်မြဲရယ်နေ၏။

"ခုမှ အိပ်ရာက နိုးတာ၊ မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူးလို့ အဲဒါပြောမလို့ ပါ"

"ဪ"

"ဟေမာန်ရော"

"ဟေမာန်က ညကတည်းက အိမ်ပြန်မအိပ်တာ မိုးခါးရဲ့ ဆုလာဘ်တို့ အိမ်မှာပဲ အိပ်တယ်လေ"

"အိမ်က မပွမ်ဘူးလား"

"ဟေမာန်အတွက် ရိုးနေပြီ၊ ဘယ်သူမှ တစ်နာရီပြည့်အောင် မဆူနိုင်ပါဘူး ဟုတ်တယ်မှတ်လား"

သူမစကားကြောင့် မိုးခါး သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိပါသည်။ ။ တကယ်မလွယ်တဲ့ ကောင်မလေးပါလားလို့ မှတ်ချက်ချရင်း...

"ဘာပြောစရာ ရှိလဲဟင်၊ မျက်နှာ မသစ်ရသေးဘူး၊ အဘွား အော်တော့မယ်"

"မိုးခါးက အဘိုးအဘွားတွေရဲ့ အသည်းအသက်လေးမှန်း သိပါတယ်နော်၊ ဒီလောက်နဲ့ တော့ ဆူခံမထိပါဘူး၊ အပိုတွေ မပွားစမ်းပါနဲ့ "

"အပိုတွေ ပွားနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဟေ့ မိုးခါး၊ ခုချက်ချင်း ဖုန်းချလိုက်စမ်း"

"ဟယ်"

"ဟာ အဘိုး"

မိုးခါး လန့်ပြီး ဖုန်းကို လွှတ်ချလိုက်မိသည် ။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော အဘိုးကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ဟေမာန် စိတ်ဆိုးမှာ ထက် လတ်တလော ဘယ်လိုလစ်ပြေးရမလဲ ဆိုတာ အရင်စဉ်းစားရ၏။

"စောစောစီးစီး အရည်မရ မဖတ်မရတွေ ပြောနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား ဟေ့ကောင်"

"အဘိုးကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ အားနာစရာကြီး"

"မင်းသူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဗရတ်သုတ်ခတွေကို အားနာနေရင် ငါတို့ လင်မယား နေစရာတောင် ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ လာလိုက်တဲ့ ဖုန်း ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ တောင်ပြောမြောက်ပြော လျှောက်ပြောနေတာ နားကြားပြင်း ကပ်တယ်"

မိုးခါးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားရသည် ။ တစ်အိမ်လုံး နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေသည့် ဖုန်းတွေမှာ Extension စနစ်ကြီး လုပ်ထားတာ တကယ် စိတ်ပျက်စရာကောင်းမှန်း ခုမှ သိရတော့သည် ။

တကယ်မလွယ်တဲ့ ဘဝပါလား မိုးခါးရေလို့ အော်ညည်းပစ်ချင်မိ၏။

ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ကြုံရတာလည်း အရသာ တစ်မျိုးမို့ သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးပါ။

အဘိုး စည်းကမ်းကြီးပုံ၊ အဘွား စည်းစနစ်ရှိပုံ၊ သူ့ကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပုံတွေနဲ့ တော့ ရှေ့ဆက် ခက်ရချည်သေးရဲ့ ။

ခုမှ ကျောင်းပြီးကာစ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆယ် ကောင်လေးပဲ။

ဘာညာ အထာတွေတော့ ထားချင်သေးတာပေါ့နော်။

အခန်း (၂)

"သား အရင်လိုနေလို့ မရတော့ဘူးနော်"

အဘွား ဒေါသစစ်သစ်ချိုရဲ့ စကားအဆန်းကြောင့် Fruit Cake တစ်ချပ်ကို ပါးစပ်ထဲ ပလုပ်ပလောင်း ထည့်နေရင်းမှ မိုးခါး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ။

အရင်လို မနေဘဲ ကင်းမြီးကောက် ထောင်နေရမှာ လားလို့ အဘွားကို စိတ်ထဲက ပြန်မေးရင်း သူ ခွီးခနဲ ရယ်ချလိုက်တော့ အဘိုးက ကော်ဖီခွက် ကိုင်ထားရက်နှင့် သူ့ကို စူးစူးလှမ်းကြည့်သည်။ ။ သိုင်းဝတ္ထုတွေထဲမှာ သုံးနှုန်းသလို စွန်ရဲမျက်လုံးမျိုးတွေနှင့် စူးစူးရဲရဲ ရှိလှပါသည်။ ။ မျက်ခုံးတွေကလည်း ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် နက်မှောင်နေတာမို့ အဘိုးအကြည့်တွေက သာမန်ထက်ပိုပြီး လေးနက်စူးရှ၏။

မိုးခါးက အဘိုးလို မျက်ခုံး မျက်လုံးတွေနှင့် အဘွားလို နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်း ရဲရဲပါးပါးတွေကို ရထားပေမယ့် အဘိုးကြည့်သလို စူးစိုက်ပြီး မကြည့်တတ်တော့ ကောင်မလေးတွေက မိုးခါးအကြည့်ကို ဝိုင်တစ်ခွက်လို ရီရီဝေဝလေးလို့ တင်စားကြပြန်ရော။

"အဲဒါတွေ ငါ မကြိုက်တာဘဲ၊ ပြောလိုက်ရင် အပိုးမသေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ။ စကားကို တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရတယ်၊ မင်းကို ရှုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း အပျင်းပြေ ပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သစ်

သစ်, မင်းလည်း လိုရင်းကို ရှင်းရှင်းပြော"

အဘိုးစကားကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ထိုင်ခုံနောက်မှီကို လျော့ရဲရဲ မှီ ထိုင်ထားရင်းမှ သတိအနေအထား တောင့်မတ်သွားရလေတော့သည်။ ။

အဘွားကတော့ အဘိုးကို မသိမသာ မျက်စောင်းရွယ်ရင်း မကျေမနပ် ဖြစ်ဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းခနဲစေ့ကာ...

"ဒီလို သားရေ"

ဟု အစချီလေတော့၏။

"သား, အဆင်းကို မှတ်မိတယ်နော်"

"ဪ... သိတာပေါ့ အဘွားကလည်း ၊ သားက အဆင်း(နံ)ကို အရမ်းကြိုက်တာ၊ သူပါတဲ့ ကားတိုင်း သား, အလွတ်မပေးတမ်း ကြည့်တာပဲ ၊ ဟိုဇာတ်ကားဆို ရုံမှာ နှစ်ပတ်ဆက်တိုက်..."

"ဟေ့ကောင်"

သူ့စကားမဆုံးခင် အသံနက်ကြီးနှင့် ဖြတ်အော်လိုက်တာမို့ မိုးခါးသာမက အဘွားပါ လန့်သွားရလေတော့၏။

"သားကလည်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်က ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ ပါလာတာလဲ၊ အဘွားပြောတဲ့ အဆင်းဆိုတာ မေသွယ့်သမီးလေး ရွှေအဆင်းကို ပြောတာ"

"မသိဘူးလေ၊ သားက အိန္ဒိယ ရုပ်ရှင်ကားထဲက မင်းသမီးကို ပြောတယ်ထင်လို့ "

ပြောပြီး သူရယ်လိုက်တော့ အဘိုးက မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်လျက် ကြည့်နေလေသည်။ ။

အဘွားပြောတဲ့ ရွှေအဆင်းဆိုတဲ့ နာမည်လေးကို သူ ကြားဖူးသလို လိုသာ ရှိပါသည်။ ။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းပင် မသိတော့သည့် အထိ သူက အတိတ်ကို မေ့လွယ်ပျောက်လွယ် ရှိတတ်သူပင်။

"ရွှေအဆင်း... အင်း၊ ကြားဖူးသလိုလိုပဲ အဘွား၊ သူက ဘယ်သူလဲ ဟင်"

ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ရင်း မေးလို က်သော သူ့ပုံစံကြောင့် အဘွားက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်သည်။ ။

"သားကလည်း ကွယ်၊ အန်ကယ်မျိုးတို့ ... အန်တီမေသွယ်တို့ ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ အဘွားတို့ ခြေရင်း တစ်ခြံကျော်မှာ အရင်က နေသွားဖူးတယ်လေ၊ အဲဒီထဲမှာ ရေကူးကန်ရော၊ တင်းနစ်ကွင်းရော ရှိလို့ သားငယ်ငယ်က ခဏခဏ သွားကစားတာလေ"

"ဟာ... မှတ်မိတာပေါ့၊ အန်ကယ်မျိုးဆိုတာ ဆည်မြောင်း အင်ဂျင်နီယာလေ၊ ဗိုက်ရွဲ့၈၀ကြီး မှတ်လား၊ သားကို ရေကူးသင်ပေးဖူးတယ်၊ အရမ်း သဘောကောင်းတာ၊ သားသိတာပေါ့၊ သူ့မိန်းမကလည်း မုန့်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လုပ်ကျွေးတာ"

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ပဲ"

အဘိုးက ကော်ဖီတစ်ကျိုက် မော့ချရင်း စိတ်ပါလက်ပါ ဝင်ပြီး ထောင့်ခံသည်။ ။

"သူတို့ ကိုတောင် မှတ်မိပြီး အဆင်းကို သားက မမှတ်မိဘူးလားဟင်၊ သူတို့ သမီးလေးလေ၊ တစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ ဟာ"

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း အတန်ကြာငြိမ်သက် စဉ်းစားနေမိ၏။ ရွှေအဆင်းဆိုသော နာမည်လှလှလေးနှင့် လိုက်ဖက်သော ကောင်မလေး

တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ မျက်စိထဲမမြင်။ တကယ်ဆို အဲဒါချိန်က ရွှေအဆင်းဆိုတာ ဂါဝန်လှလှလေး ဝတ်ထားသော ဘိုမရုပ်လေးလို လှပသည့် ချစ်စရာကောင်မလေး တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သင့်သည်။ ။

ခုတော့ အဲလိုမဟုတ်။ မျက်လုံးပြူးပြူး နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ ခေါင်းတုံးဆံပင်ပေါက် ထောင်ထောင်တွေနှင့် ဘယ်လိုမှ ပုံစံမကျသော အသားမည်းမည်း ယောက်ျားလျာလိုလို ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကိုသာ မျက်စိထဲ ပြေးမြင်ယောင်သည်။ ။ အဲဒါက အဘွားပြောတဲ့ ရွှေအဆင်း ဆိုတာလား။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာကြမ်းပိုးရုပ် ပေါက်နေသော ကောင်မလေးကို သူ့ခင်လည်း မခင်။ ကစားဖော် ကစားဖက်လို့ လည်း သဘောမထားခဲ့။ သူ့အဖေအမေ ပေးသော နာမည်ကလေးကိုပင် ရေရေရာရာ မသိခဲ့ဘဲ စိတ်ထဲက ညှိလုံးလို့ သာ တိတ်တဆိတ် မှတ်ထားခဲ့ဖူးသည်။ ။

"အဘွား... အဲ ရွှေအဆင်းဆိုတာ လှလားဟင်"

"အင်း... ညိုချောလေးလို့ ပြောတာပဲ သားရဲ့ ၊ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက သူက မျက်ခုံးမျက်လုံး လှလှလေးနဲ့ ညိုညက်ညက်ကလေးပဲဟာ"

သေချာပါပြီ။ ရွှေအဆင်းဆိုတာ ညိုလုံးပဲဖြစ်မှာ ပါ။ ဒီလောက် ရုပ်ဆိုးတဲ့ ညိုလုံးမကို ညိုချောတွေ၊ ညိုညက်တွေ အမွှန်းတင်နေသေးတယ်။ ။ မမြင်ဖူးတာ ကျနေတာပဲ။

"အဘွားရယ်... သားမှတ်မိပါပြီ၊ ရွှေအဆင်းဆိုတာ ညိုလုံး မဟုတ်လား၊ ကုလားမ ရုပ်နဲ့ လေ၊ လှလည်း မလှဘဲနဲ့ "

"မလှဘူးလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ၊ မတွေ့တာဖြင့် ဆယ်နှစ်ကျော် ဆယ့်ငါးနှစ် နီးပါးလောက် ရှိနေပြီ၊ အခု လှချင် လှလာမှာ ပေါ့၊ ဟိုက

ကျောင်းတောင် ပြီးနေပြီဟာ၊ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်ရောပေါ့၊ မင်းတောင် ငယ်ငယ်က ဖြူရော်ရော် ပိန်ညောင်ကလေးကို..."

"ဒါပေမဲ့ သားက ဖြူဖြူ သန့်သန့်ကလေးပါ အဘိုးရ၊ သူ့လို ကုလားချီးရုပ်မှ မဟုတ်တာ"

"တယ်... ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းရှိရောမယ်၊ သူများ သားသမီးကို ကုလားချီးရုပ်လေး ဘာလေးနဲ့ ၊ မင်းက ဘယ်လောက် ချောနေလို့ လဲ၊ ဂြိုဟ်သားရုပ်နဲ့ ကောင်က"

"ကိုမောင်ကလည်း ကလေးကို"

အဘွားက မိုးခါးကို ထိတော့ မခံနိုင်သလို ဝင်ဟန့်သည် ။

"ငါပြောတာ မဟုတ်လို့ လား၊ အဲ့ဆံပင်ထောင်ထောင် ချွန်ချွန်တွေ ကို ကြည့်မရတာ ကြာနေပြီ၊ သူနဲ့ တွဲတဲ့ ကောင်တွေကလည်း တစ်ယောက်မှ အချိုးမပြေဘူး၊ ပုတ်သင်ညို ရုပ်တွေနဲ့ "

ဘယ်တုန်းကတည်းက ပုတ်ခတ် ဝေဖန်ချင်နေမှန်း မသိသော အဘိုးရဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် စကားကြီးကြောင့် မိုးခါး ရှုံ့မဲ့သွားရသည် ။ သူ့ သူငယ်ချင်း ဇင်ကိုတို့ အဖွဲ့တွေက သူများ နဲ့ မတူသော သူတို့ ရဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်း ခပ်လန်းလန်း ဆံပင်စတိုင်လ်တွေအတွက် ဂုဏ်ယူနေကြတာဖြစ်သည် ။

အဘိုးစကားသာ ကြားလိုက်လို့ ကတော့ ရေရေလည်လည် ဖီးလ် အောက်ကုန်ကြမှာ သေချာပါသည် ။

"သူ့ခေတ်နဲ့ သူ ဖြစ်နေကြတာပဲ ကိုမောင်ရဲ့ ၊ ရှင်တို့ ခေတ်တုန်းကလည်း ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်တွေနဲ့ အင်္ကျီကော်လာ ကြီးကြီးတွေ ဝတ်လို့ လူကြီးတွေ မျက်စိနောက်တာပဲဟာ"

"ဒါဆို အဘိုးတို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက Alter Shirt တွေ ရှိတယ်ပေါ့ နော်"

"အေးပေါ့... ဟာ ဘယ်က Alter Shirt ရှိရမှာ လဲ သားရယ်"

အဘွားက သူ့စကားအတိုင်း ရောပြီး သံယောင်လိုက်ရင်းမှ ပျာပျာသလဲ ငြင်းသည်။ ။

"ဟေ့... အဲလို ဘောင်းဘီ ကျပ်ကျပ်တွေ၊ ဆံပင် ကုပ်ထောက်တွေ ဝတ်တဲ့ လမ်းသူရဲဒီဇိုင်းကမှ တော်သေးတယ်ကွ။ ခုဟာက အဲဒီထက် ဆယ်ဆဆိုးနေလို့ ပြောတာ၊ သစ်သစ်၊ မင်းစကား လိုရင်းကို ပြန်ဆက်"

အဘိုးက သူ့ပုံစံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်စိတ် မရှိတော့သလို အဘွားဘက် လှည့်အော်လေသည်။ ။

"ခုနပြောနေတာ ဘယ်ရောက်၊ အဲဒီ လမ်းသူရဲ... အဲ၊ ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဟိုး... အဆင်းလေး အကြောင်းပါ၊ အသက်ကြီးတော့ မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း မကောင်းတော့ပါဘူး၊ ရှင်တို့ မြေးအဘိုးကလည်း ဟိုပြောဒီပြောနဲ့၊ ဒီမှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင်..."

"ကဲပါ အဘွားရယ်၊ အဲဒီအဆင်းက ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အဘွားပြောသလို သူက ညှို့ချောလေး ဖြစ် လာပြီဆိုတော့ ဟောလီးဝုဒ်ကို ရုပ်ရှင်သွားရိုက်တော့မယ်တဲ့ လား... ဟားဟားဟား"

"တော်စမ်းပါ သားရယ်၊ အဘွားက အကောင်းပြောမယ့်ဟာ၊ မနောက်စမ်းပါနဲ့၊ အဆင်းလေးက ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတော့မယ်တဲ့ "

မိုးခါး မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။ ။

"သူက ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာမယ်ဆိုတော့ အခု ဘယ်ပေါ်တက်နေလို့လဲ"

"မိုးခါးနော်... အဘွား စိတ်ဆိုး လာပြီ အဆင်းတို့ မန္တလေး ပြောင်း သွားတာ သားသိရက်နဲ့ "

"ဪ... ဟုတ်လား၊ မမှတ်မိလို့ ပါ အဘွားရဲ့ ၊ ဒါနဲ့ သူက ရန်ကုန် ကို လာလည်မှာ လား၊ ဘာလာလုပ်မှာ လဲ"

"အလည်တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာမှာ ၊ အဆင်းလေးက ဂျာနယ် သတင်းထောက်မလေး လုပ်နေတာတဲ့ ၊ အစကတော့ မန္တလေး ရုံးခွဲမှာ ပေါ့၊ အခု ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ ဖြစ်လာတော့ ဒီမှာ လာနေရမယ်လေ"

"အဲဒါ သူ့အလုပ်ရှိရာကို မသွားဘဲ ဘာကိစ္စ သားတို့ အိမ်မှာ လာနေ မှာ လဲ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ရှိပြီး နေစရာတောင် မရှိဘူးလား"

"မရှိဘဲ နေပါ့မလား သားရယ်၊ ဂျာနယ်တိုက်ကလည်း နယ်နယ်ရရ မှ မဟုတ်တာ၊ ဝန်ထမ်းတွေအတွက် နေဖို့ စားဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပေးထားပြီးသား၊ သူ့မိဘတွေက စိတ်မချလို့ အဘွားတို့ အိမ်မှာ နေ ဖို့ သပ်သပ်စီစဉ်လိုက်တာ၊ ဒီအလုပ် လုပ်တာတောင် သိပ်သဘောကျ တာ မဟုတ်ဘူး ၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဟိုပြေးရ ဒီလွှားရနဲ့ ဆိုတော့လေ"

"သူတို့ သမီးက ပြေးချင်လွှားချင်လို့ အဲ့အလုပ် ရွေးထားတာ နေမှာ ပေါ့ အဘွားရဲ့ "

"အို ဒီလို မပြောရဘူးလေ သားရယ်၊ အဆင်းလေးက သူတို့ ပြောပုံ အရဆို သိပ်ထက်မြတ်တဲ့ ကလေးပဲဖြစ်မှာ ၊ သူဌေးသမီးလေးဆိုပြီး လို တရဘဝမှာ ထိုင်စားမယ့် ကောင်မလေးမျိုး မဟုတ်လို့ ဒီလို ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာပေါ့"

"အဟမ်း... အဟမ်း... သူများ သားသမီးတွေ ဘာလုပ်နေတယ်၊ ဘ

ယ်လိုဆိုတာ ကြားတယ်နော် မိုးခါး"

အဘိုးစကားက မိုးခါး အလုပ်အကိုင် မရှိတာကို သိသိသာသာကြီး ရည်ရွယ် ပုတ်ခတ်လိုက်တာမို့ မိုးခါး အောင့်သက်သက်နှင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ။

အဲလို အယှဉ်ခံလိုက်ရတော့ မိုးခါး သူမကို လူမမြင်ရသေးခင် အရင်ဆုံး အမြင်ကပ်သွားမိ၏။ ဒီမှာ လာနေရင်တော့ ပိုဆိုးတော့မှာ လို့ စိတ်ထဲက တွေးလိုက်သေးသည်။ ။

သူ့ဘာသာ အိမ်မှာ အငြိမ်မနေနိုင်လို့ အလုပ်လုပ်တာ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ ။

"သားကတော့ မနေစေချင်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ လူပိုရှိရင် မလွတ်မလပ်နဲ့၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးဆို တော်သေး၊ သူ့ကို သားတို့ ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ သွားထားလိုက်ပါလားဟင်"

"အမယ်လေး... အဲလို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားဖို့ အကြံရှိမှ ဖြင့်အဘွားကိုတောင် အကူအညီ တောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ဟာ သူတို့ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်မှာ ပေါ့၊ အဆင်းလေးအတွက် အဓိက လိုအပ်တာ နေစရာအိမ် မဟုတ်ဘူး သားရဲ့၊ လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့ စောင့်ရှောက်မှုပဲ လိုအပ်တာ၊ အဘွားတို့ ဆီ ရောက်ရင် ကိုယ့်မြေး အရင်းလေးကို စောင့်ရှောက်သလို စောင့်ရှောက်ပေးမယ်၊ အသေးအဖွဲ လူမှုရေး ပြဿနာလေးတွေက အစ မိဘရင်းလို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ်လေ၊ အဲဒါတွေ စိတ်ချယုံကြည်လို့ အဆင်းကို အဘွားတို့ လက်၊ အပ်တာပေါ့"

တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုပါလားလို့ မိုးခါး စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ။

"အဘွား ဘယ်လောက်ပဲ သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်စိုက် သားနဲ့ တော့ တန်းတူ မဖြစ်စေနဲ့ နော်၊ ပြီးတော့ ဒါ သားတို့ အိမ်၊ သားနေတတ်သလို နေမှာ ပဲ၊ အရင် နေနေကျအတိုင်း မပြောင်းမလဲ နေတာကိုတော့ လာပြီး မကန့်ကွက်နဲ့ နော်၊ လုံးဝမရဘူး"

သူ့စကား အဆုံးမှာ တော့ အဘိုးက ကဲ,တွေ့လားဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အဘွားကို မျက်ခုံးပင့် မေးဆတ်ပြသည်။

"အခုပြောမှာ လည်း အဲဒါပဲ၊ အဆင်းလေး လာရင် သားဘက်က အနေအထိုင်လေး နည်းနည်း ဆင်ခြင်ပေးနော်၊ ဟိုက မိန်းကလေးဆိုတော့ နေရထိုင်ရတာ သူများ အိမ်မှာ နည်းနည်းတော့ ကျဉ်းကျပ်မှာ ပဲ"

"ဒီလောက် အိမ်အကျယ်ကြီးကို အနောက်ဘက်က တန်းလျားလေးတွေမှာ နေတဲ့ ဒေါ်ကြီးသောင်းတို့ တောင် ကျပ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မညည်းဖူးဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှ ကျပ်တယ် ဆိုရင်တော့ ဘောလုံးကွင်းထဲ ပို့ပေးလိုက်ရုံပဲ"

"ကဲ၊ ငါ မပြောဘူးလား သစ်သစ်၊ မင်းမြေး ပုံစံမကျပါဘူးလို့ ၊ ဒီအပြောအဆိုတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် နေမလဲ၊ ဟိုက ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ရောက်လာတော့မယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

အဘိုးအသံက စိတ်မရှည်ဟန်၊ ဒေါသဖြစ်ဟန်တွေ ရောထွေးနေတာမို့ သူ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်မိသည်။ မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်။

မိုးခါးဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ နံပါတ်နှစ် မဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို ဘယ်သူ့အတွက်မှ လည်း နေရာဖယ် မပေးခဲ့ရဖူးတာမို့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးအတွက်တော့ ဦးနှောက်ထဲမှာ စာရင်းကိုမရှိချေ။

"နေပါဦး ကိုမောင်ရယ်၊ သားလေး နားလည်အောင် သစ်ပြောပြပါ့မ

ယံ၊ ရှင်ကလည်း ပြောလိုက်ရင် လမ်းဆုံးပဲ၊ သားက အဲလောက် ပြောမရဆိုမရ ကလေးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။"

"ဟေ့... ပြောရတာတွေ မရတာတွေ နားမလည်ဘူး၊ ငါက ဒါဆိုဒါပဲ၊ ချောပြောရအောင် ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ၊ သူစိမ်းနဲ့ တော့ မျက်နှာပျက် မခံနိုင်ဘူး။"

စကားအဆုံး အဘိုးက ထိုင်ရာမှ ထသွားတော့သည် ။ အဘွားက မိုးခါးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း...

"ကဲ... ဖိုးသား၊ မင်းအဘိုး ပြောသွားတာ ကြားတယ်နော်၊ အဘွားလည်း အဲသဘောအတိုင်းပဲ"

"သားကတော့ နဂိုအတိုင်းပဲနော်၊ ဘာမှ မပြောင်းဘူး"

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ မြေးအဘိုး တစ်တွေ၏ သဘောတူညီမှုအတွက် ဆွေးနွေးပွဲက ပြီးဆုံး သွားရလေတော့သည် ။

ကြိမ်းမောင်း မာန်မဲလိုသော ဟန်အပြည့်နှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသော အဘွားကို မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက် လာပြီးသည့် နောက် ဘာဆိုဘာမှ အတွေးထဲ မရှိတော့ချေ။

အိမ်ကို လူပိုတစ်ယောက် လာနေမည့် ကိစ္စက သူ့အတွက် ဘာမှ အရေးပါ အရာရောက်တာ မဟုတ်သလို အာရုံခံစား ရလောက်အောင် မကြီးကျယ် မခမ်းနားသင့်ဟု သူထင်မိလေသည် ။

လာနေမယ့် လူကလည်း သူဘယ်လိုမှ ခင်မင်နှစ်သက်ခြင်း မရှိသော အရုပ်ဆိုးဆိုး ကောင်မလေး ဖြစ်နေတာမို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရုံမှ တစ်ပါး အခြား မရှိနိုင်တော့ပြီ။

ဒီတော့... စိတ်မကောင်းပါဘူး ညှိလုံးရေလို့ သူစိတ်ထဲက တီးတိုး

ရေရွတ်ရင်း ရယ်မောပစ်လိုက်မိ၏။

အခန်း (၃)

သူမပုံစံကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသော တက္ကစီဒရင်ဘာကို အဆင်း ဘုကြည့် ပြန်ကြည့် ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ... လျှော့မှာ လား မလျှော့ဘူးလား၊ မလျှော့နိုင်ရင်၊ သွားတော့"

အဆင်းရဲ့ စကားအဆုံး ပခုံးနောက်ကွယ်မှ ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရပ်နေသော လေးလေးက ခြေတစ်ချက် ဆောင့်ပြီး အဆင်းပခုံးကို ဆတ်ခနဲ ပုတ် လိုက်လေသည်။ ။

အဆင်းက ဘာလဲဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ လှည့်ကြည့်တော့ လေးလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်၊ နှုတ်ခမ်းကြီး ချွန်ပြီး ခေါင်းရမ်းပြသည်။ ။ မဆစ်နဲ့ ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

"ပုံမှန်ဈေးပဲ တောင်းတာပါ အစ်မလေးရယ်"

"ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲလေ၊ မရဘူး... မလျှော့နိုင်ရင်တော့ အချိန်ကုန် မခံနဲ့ တော့"

အဆင်းက ဒါဆိုဒါပဲသမား ဖြစ်သည်။ ။ ငွေ လေးငါးရာ နှမြောလို့ မဟုတ်ပေမယ့် ပုံမှန်မဟုတ်တာကို ပုံမှန်ပါလို့ ပြော တောင်းနေတာကို လွယ်လွယ် ပေးလိုက်လျှင် သက်သက် ညံ့ရာကျဦးမည်။

ရန်ကုန်မှာ မနေတာ ကြာပေမယ့် ကိုယ်လည်း မိဒီယာသမား တစ်ယောက်မို့ ဒေသသစ်ရဲ့ အထာကို သိပ်မစိမ်းပါချေ။ ထို့ထက် လူတွေ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက် အထာနပ်နေတာက ခက်သည် ။

ဒီတော့ အဆင်းက ဘယ်အရာကိုမှ လွယ်လွယ်နဲ့ နောက်ဆုတ် အလျှော့ပေးသည့် လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်မလာ။ ယခုလည်း နှစ်အတော်ကြာမှ ခြေပြန်ချဖြစ်သည့် ရန်ကုန်မြေကို စရောက် ရောက်ချင်း အသေးအဖွဲ ပြဿနာလေးနှင့် ကြုံရတော့ တစ်သမတ် တည်းသမား သူမအတွက် ဗဟု သုတ ရစရာလေးပင် ဖြစ်နေတော့၏။

လေးလေးကတော့ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စိတ်ထားနူးညံ့ ပျော့ပျောင်းသူပီပီ စိတ်ညစ်နေရှာသည် ။

"ပေးလိုက်ပါ အဆင်းရယ်၊ အဝေးပြေးဝင်းထဲ နေက ပူရတဲ့ ကြားထဲ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်နေရရင် လူလည်း ငါးခြောက်ဖြစ်တော့မှာပဲ"

"လေးလေးက တစ်မျိုး၊ ပူရင် ဟိုအရိပ်အောက် သွားနေ၊ မရရအောင် ငှားမယ်"

အဆင်းမှာ အထုပ်အပိုးတွေ သယ်မ၊လွယ်ပိုးထားရတာ တစ်မျိုး၊ တက္ကစီခ ဈေးဆစ်ရတာ တစ်မျိုး ရှုပ်ရတဲ့ ကြားထဲ နေပူလွန်းသောကြောင့် မအီမလည် လေသံကြီးနှင့် ညည်းညူပြနေသည့် လေးလေးကို တစ်လှည့်၊ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် မာန်မဲရတာ တစ်မျိုး အလုပ်တွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည် ။

အဆင်းဘက်က ဘယ်လိုမှ လျှော့မယ့်ပုံ မရှိတော့ ဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်တက်ရန် လက်ပြသည် ။ ဒီတော့မှ လေးလေးကြီးလည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။

"လေးလေးကလည်း အတင်း တက်ထိုင်တာပဲ၊ အိတ်တွေ ကားနောက်ဖုံးထဲ ထည့်ရဦးမည့် ဟာကို"

"ညည်းဘာသာပဲ ထည့်လိုက်ပါတော့ အဆင်းရယ်၊ ဒီမှာ နေတွေပူလို့ ခေါင်းကိုက်ရတဲ့ ကြားထဲ၊ ကြာရင် ကျုပ် ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်သွားလိမ့်မယ်"

လေးလေးရဲ့ ပွစိဗျစ်တောက် ရေရွတ်သံကြောင့် ဒရိုင်ဘာက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် အထုပ်တွေ ဝိုင်းကူသယ်ပေးသည်။

လေးလေးကတော့ လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ယပ်တောင်တစ်ချောင်း ထုပ်ကာ ဟန်ပါပါ ခတ်နေလေတော့၏။

အဆင်းအတွက် လေးလေးရဲ့ မိန်းမလျာဆန်ဆန် ပုံစံကြီး ရိုးနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ခုမှ မြင်ဖူးသူတွေ အတွက်တော့ အထူးအဆန်း ရယ်စရာပင်။

ဒီပုံစံက တူမဖြစ်သူကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်လာတာတဲ့ ။

"အိမ်မှာ ပဲ နေစမ်းပါ ဝင်းကိုရယ်၊ လိုက်မသွားပါနဲ့ "

လို့ မေမေ တားတာတောင် တားလို့ မရချေ။

"မမတို့ ဘာသိလို့ လဲ၊ ရန်ကုန်ဆိုတာ အကျယ်ကြီး၊ မမသမီးက ဒီမှာတောင် အိမ်ကပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်လို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်ပါဘူး။ အဝင်းပါမှ ဖြစ်မှာ ၊ အဝင်းလိုက်သွားဦးမယ်"

ပြောပုံအရဆို သူပါမှ ပဲ အဆင်းအတွက် အစစအရာရာ လုံခြုံတော့မှာ လိုလို။

တကယ်တမ်း အဆင်းက သူ့ကို ပြန်စောင့်ရှောက်ရမှာ သေချာသ

လောက် ရှိသည် ကို သိနေပေမယ့်လည်း ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက အဆင်းကို ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သည့် ဦးလေး အရင်းကြီးမို့ အဆင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ခွဲမထားခဲ့ချင်ပါ။ မန္တလေးမှာ နေတုန်းကလို သတင်းယူဖို့ အတွက် ဆိုင်ကယ်တွေ့ ဆိုင်ကယ်၊ ကားတွေ ကား၊ ရရာနှင့် ပြေးလွှားနေရသည့် အဆင်းနောက်မှာ လေးလေးက အမြဲပါသည် ။

အဲလို လိုက်တိုင်းလည်း ဒီအလုပ်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖို့ အမြဲညည်းညူ တားမြစ်လေ့ရှိသည် ။ နောက်တစ်ခေါက်ဆို ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး၊ စောင့်ရတာတွေ စိတ်မရှည်လို့၊ ပင်ပန်းလို့ ဆိုပြီး အမျိုးမျိုး ညည်းပေမယ့် တကယ်သွားရင် ဘယ်လိုမှ မနေခဲ့နိုင်ဘဲ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါလာပြန်သည် ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း လေးလေးက အားကိုးရသည် ။ တစ်ခုခု ပြဿနာကြုံလာတိုင်း အဆင်းဘက်က ဆတ်ဆတ်ထိ မခံ၊ ရန်တွေပေးတတ်တာ၊ ဂျာနယ်တိုက်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ သိတော့ တအံ့တဩ ရယ်မောကြသေးသည် ။

ဒါပေမဲ့ လေးလေးကို ဘာကြီးညာကြီး ပြောလာမယ်တော့ မကြံနှင့် ။ အဆင်းက ယောက်ျားလေးတွေထက် ပိုပြီး လက်သံပြောင်တတ်သည် ။

ကရာတေးရော၊ ဂျူဒိုပါ ကျွမ်းကျင်သူမို့လည်း ဖေဖေနှင့် မေမေက အဆင်းကို ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လို စိတ်ချယုံကြည်စွာ အားကိုးကြတာ ဖြစ်၏။

"ဟယ် ကြည့်ပါဦး အဆင်းရယ်၊ ဟိုကောင်လေး မချောဘူးလား၊ ချစ်စရာလေးနော်"

မြို့လယ်ခေါင်မို့ ကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေက နေရာအနှံ့မှာ ရှိ

နေပြီး မော်ဒယ်လ်ဘွိုင်း ချောချောလေးတွေ ပါသော ပုံတွေချည်းပင်။

လေးလေးက သူသဘောကျသော မင်းသားပုံတွေ ကြည့်ပြီး ဆွေဆွေခုန်မတတ် ပျော်နေသည် ။

"ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ လေးလေးကလည်း ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ဟာကို"

အဆင်းက မျက်မှောင်ကြုတ် မာန်မဲလိုက်တော့ လေးလေးက ယပ်ခတ်နေရင်း မျက်စောင်းထိုးလေသည် ။

"ညည်းကတော့ ပြောမှာ ပေါ့၊ အလှအပမှ မခံစားတတ်တာ၊ ဒါနဲ့ ဟိုအိမ်မှာ အဆင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆို"

"အဆင်လား... အင်လားတော့ မသိဘူး၊ တစ်ကောင်တော့ ရှိတယ်"

"ဘယ်လို"

"ကောင်လေး တစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ပြောတာ၊ ပိုးဟပ်ဖြူလိုပဲ ပိန်ညောင်ညောင်နဲ့ "

"အဆင်းက ဘယ်တုန်းက မြင်ဖူးတာလဲ"

"ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ဖူးတာ"

အဆင်းစကား အဆုံး လေးလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ဆောင့်ခနဲ ချပြီး...

"အဲဒါများ ... အခုမှ တွေ့ဖူးတာ ကျနေတာပဲ၊ ခုဆို အဆင်းနဲ့ ရွယ်တူ လူပျိုကြီး ဖြစ်ရောပေါ့"

ဟု ပြော လိုက်လေသည် ။ အဆင်း ကင်မရာထဲက ပုံတွေကို ပြန်စစ်ရင်း ကျွတ်ခနဲ စုပ်သပ်လိုက်ကာ...

"စိတ်မဝင်စားဘူး လေးလေးရာ"

ဟု ပြောလိုက်တော့ လေးလေးက မဲ့ရွဲ့ရွဲ့တွလျက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေတော့သည်။ ။

တကယ်လည်း အဆင်း သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မျက်နှာထား ထန်ထန်နှင့် ဆောင့်ကြွားကြွား မြောက်ကြွကြွလေး နေတတ်သူမို့ အလိုလိုနေရင်း အမြင်ကပ်နေမိရာက သူ့ကို ရှိသည် ဟု ပင် မထင်တော့ချေ။

ကြည့်လိုက်ရင် ဘောလုံး ကန်နေတာနှင့် ကြက်တောင် ရိုက်နေတာနှင့် စာကျက်နေတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ရဖူးသော ကောင်ကလေးမို့ ခုနေဘာတွေများ ထွန်းထွန်း ပေါက်ပေါက် ဖြစ်နေမှာ လဲလို့ အထွေအထူး စဉ်းစားစရာပင် မလို။

အဆင်း ဒီကိုမလာခင် အဘွား ဒေါ်သစ်သစ်ချိုနှင့် စကားပြောစဉ် ကတည်းက ‘အဘွားမြေးက နည်းနည်းတော့ ကလေးဆန်တယ်၊ အဆင်းလေးက သည်းခံပေးနော်’ဟု စကားဦး သမ်းထားပြီးသားမို့ ဂျစ်ကန်ကန် ကြွပ်ဆပ်ဆပ် ကောင်ကလေးမှန်း အလိုလို နားလည်လိုက်မိသည်။ ။

ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်မှ ကလေးဆန်စရာလားဟု ပစ်ပစ်ခါခါ တွေးလိုက်မိသည်။ ။ တကယ်ဆို မိုးခါးရေဆိုတာ အဆင်းနဲ့ သက်တူရွယ်တူပဲ မဟုတ်လား။ အဆင်းတောင် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေမှ သူက ဘာကြောင့် ကလေးဆန်နေရဦးမှာ လဲ။

သူကလည်း မိုးခါးရေ... ဒီကလည်း ရွှေအဆင်းပဲ။ တစ်ပွဲတစ်လမ်းတော့ အကဲစမ်းရသေးတာပေါ့လို့ အဆင်းစိတ်ထဲက တေးထားလိုက်မိ၏။
